

Llegenda de la monja inquieta

Claustre endins

EL JARDÍ

El lloc d'esplai de les monges
és mig hort i mig jardí.
S'hi cullen dolces taronges
i dàlies i geçami.

La qui fa de jardinera
es diu Sor Encarnació.
Sembla una nina de cera
amb uns ulls que hi fan clarò.

Té les mans llestes i fines
i traçudes pel treball.
Al regar les clavellines
les deixa com de cristall.

Quan la panera renova
fa'l dibuix tan habilment,
que apar que brodi la roba
d'un tapiç pel Monument.

Bona monja jardinera
no abandona mai son lloc.
Quins ulls fa quan, riolera,
la campana toca a jòcl

Llavors les monges hi venen
com un esbart de pinçans
i riuen, corren i tenen
atrevideses d'infants.

Sempre inquieta i temerosa
està Sor Encarnació;
ique no li esfullin cap rosa
ni trenquin cap pericó!

Car a les flors i a les plantes
les estima cordialment,
com si fossin coses santes,
com la gloria del convent.

Diu que són la pedreria
de totes les esplendors,
i al convent iqui s'hi estaria
sense plantes... sense flors!

L'ALEGRIA DE LA CEL-LA

Tocant la gelosia
de la vella finestra
una magnòlia envia
odors a dins la cel-la.

I un rossinyol que hi nia,
quan ve la primavera,
així que apunta el dia
ja hi fa musica excelsa.

¡Amb quina melangia
la monja jardinera
veu que eixa poesia
només la frueix ella!

I al Christ qui la premia
amb tanta esplendidesa,
besant-lo, diu:—(voldria,
Senyor, eixa alegria
a dins totes les cel-les!

EL NOI AMABLE

Té un fill la compradora
que és un xamós bailet,
de cara encisadora
com la del Jesuset.

Al claustre entra a tot'hora
cridant i belluguet,

i fins hi ha qui l'enyora
si un dia s'ha retret.

La monja jardinera
del fruit de la perera
li dóna el més daurat,

i el mira amb una cara
que'l noi no entén encara
perquè no l'ha besat...

AL CHOR

Movent molt poca fressa
les monges van al Chor;
són lliris qui caminen
sedents de l'oració.

Comença el sagrat reso,
acompassat, melós;
seràfica complanta,
rosari d'oblacions.

La monja jardinera
també salmeja al Chor;
del temple la penombra
son esperit commou...

I pensa en els seus pares
i llagrimeja un poc,
i gira el cap enrera
i fixa l'ull frissós
al blanc finestral gòtic
per veure un xic de món!

LA MORTA

Sor Dolors, la monja forta,
la monja santa,
la monja bella,
Sor Dolors és morta!

Era mestra de novícies...
era llum i claretat...

Quan la monja jardinera
la veié a punt de finir
li fugiren càlids besos
dels seus llavis esblaimats.

I després quan ja fou morta,
tot resant i senglotant,
li teixí bella corona
de myossotis i de nards.

Feu posar la blanca caixa
damunt roses i lilàs
i amb clavells, llirs i englantina
el recinte encatifà.

I el seu cor, mentre això feia,
a la santa morta deia:
«Sor Dolors, la monja forta,
la monja santa,
la monja bella,
mai per mi tu seràs morta!»

EL SANT DE L'ABADESSA

El sant de Mare Abadessa
remou avui el convent;
per tot hi ha enrenoa i fressa
i un suau delectament.

Mare Abadessa és molt vella,
però encara el cor li riu
i a cada ull hi té una estrella
d'una fresca nit d'estiu.

A les monjes reb, commosa,
feliça com un infant;
sembla una pà'l'lida rosa
obrint-se al sol i cantant.

Es la monja jardinera
a qui toca el parlament:
aquest any tothom l'espera
com un alt adveniment.

I diu:—Són els nostres cors
en esta santa diada
com una toia de flors
a les vostres mans posada.

Perdó si el ram és migrat,
car la més gentil hi manca,
la de més esquisitat,
tota fina, tota blanca...

Hi manca entre aquestes flors,
escampant olor divina,

qui fou nostra Sor Dolors,
tota blanca, tota fina...

Mes hi vol ésser també
i, mireu, ara s'acosta;
és el raig de Sol que vé
per no anar més a la posta.

Es el Sol confortador
que'l convent ens il·lumina,
qui us diu ab sa llengua d'or:
«viscau molts anys pel Senyor,
tota blanca... tota fina...»

I al finir el parlament
plorava tot el convent.